

Mateo

Probudíš se vedle ní. Tvé půvabné spolužačky z nižšího ročníku, Nicolety. Ani už si nevzpomínáš, jak jste se vlastně seznámili. Vyhledala si tě na netu a tam jste si začali psát. Nikdy by tě nenapadlo, že byste spolu ve skutečnosti mohli skončit. Rozhodně ne, když si byl ještě na škole. Vypadala o tolik mladší a pak se z ní najednou vyklubala tahle sexy žena. Náruživá a chtivá!

Venku už panuje pozdní horké dopoledne a ty máš strašný hlad. Celou noc jste prošukali a v tobě nezbyla žádná energie, žádné živiny, minerály ani žádné sperma. Doslova tě vyjezdila do sucha.

Vzpomínáš si, jak sis myslel, jak nevinně a cudně vypadá, a mezitím se z ní v noci vyklubala pořádná divoženka. Když tě k sobě zvala na skládání nábytku a případnou večeři, čekal si příjemné dopoledne, možná líbačku, možná mazlení přes oblečení, ale tohle tě zaskočilo.

Rozhodně si nestěžuješ! Je moc krásná a milá a o vaší společné noci se ti bude asi ještě dlouho zdát a často se k ní budeš vracet ve své mysli.

Pozoruješ její spící tvář a přemýšlíš, jestli ji máš vzbudit, anebo raději nechat spát. Nechceš odejít bez rozloučení a nechceš vypadat, že ti na tom nezáleželo. Ve skutečnosti nemáš ponětí, jak to máš vlastně brát, co si myslí...

„Ty už nespíš?“ Překvapí tě se zavřenýma očima.

„Nespím, mám hlad.“

„Tak v tomhle ti nepomůžu. Všechno jídlo jsme včera snědli.“ Převalí se na posteli, obleče si tričko a ty se ještě naposledy pokocháš jejím jadrným holým zadečkem, než se zvedne. „Mimo to už musíš jít.“

„Vážně?“ divíš se.

„Jo. Potřebuju se obléct, potřebuju se nachystat a musím vyrazit na oběd s otcem.“

„Aha.“ Vesele přikývneš a sám se začneš oblékat. „Tak já už tě nebudu zdržovat.“

„To by si byl moc hodný.“ Hodí po tobě kalhoty, které sis nechal na zemi, a zmizí v koupelně.

Oblečeš se, zkontroluješ, jestli máš všechno, telefon, peněženku, balíček kondomů, které si ani nepoužil.

„Hele, a bereš ty vůbec nějaké prášky nebo něco?“ křičíš na ni přes dveře.

Vykoukne na tebe se zubním kartáčkem v ústech.

„A co si myslíš? Že ji mi šestnáct? To tě napadlo se zeptat až teď?“

„No, jo.“ Zastydíš se. „Kdy se uvidíme?“

„Nevím, ozvu se ti,“ mumlá a u toho si čistí zuby.

„Tak já teda jdu.“ Couráš se předsíní ke vchodovým dveřím.

„Měj se!“ huláká za tebou.

A tak vyjdeš ven z bytu, zavřeš za sebou dveře a chvíli jenom tak stojíš a přemýšlíš.

Večer byl super. Dlouho sis tak neužil. Ale upřímně netušíš, co si o ní máš myslet.

Chvíli se tváří, jako že ji vůbec nezajímáš, že o tobě neví, a pak tě najednou pozve k sobě, koupí ti jídlo a vyšuká ti mozek z hlavy. A pak tě zase vyhodí z bytu jako nechtěnou návštěvu.

Čert aby se v těch ženských vyznal!

Vyjdeš ven na parnou ulici. Otočíš se za jejím oknem a zahlédneš, jak kolem něj proběhne.

Je sexy, je fajn, jenom prostě nevíš, co si o ní máš myslet.

To je všechno.

Je pro tebe záhadou.

Nic víc.

Pokrčíš rameny a vydáš se dolů po ulici.

Den ti ubíhá jako voda, začaly prázdniny, ty nikam nespěcháš, a tak se touláš ulicemi a hledáš stín, ve kterém by ses mohl schovat. Zastavíš se v malé kavárně, objednáš si kávu a ohromnou bagetu a zakousneš se do ní, jako by si týden nejedl!

Volá ti matka a máš od ní několik zpráv. Čeká doma, až jí pomůžeš zabalit kufry a všechno nachystat na vaši krátkou dovolenou, na kterou ji pozvala její stará známá a nejlepší kamarádka, a tak zaplatíš a vydáš se za ní. Vzali tě jako jejich řidiče, jako nosiče kufrů a jako malého spratka, kterého nemůžou nechat doma samotného. Nestěžuješ si – jedete k moři a jedete do luxusního hotelu all inclusive. A tebe to nestojí ani korunu. Opálíš se, pokud to tedy vůbec je možné, poležíš si na pláži a zajezdíš si vaším novým BMW a ony se nebudou muset starat o rozvoz, o kufry a nebudou je ani omezovat hektolitry margarit a jiných míchaných drinků, které si dozajista pořídí. Win-win.

„Máš všechno?“ křičí na tebe matka z druhé strany domu. Typická učitelka.

„Jo!“

„Ručníky?“

„Jo!“

„Plavky?“

„Jooo!“ otráveně protahuješ.

Vejde do pokoje a ustaraně si prohlíží připravený kufr. Musíš uznat, že na svůj věk vypadá opravdu moc dobře. Nemá ještě ani čtyřicet a po jejím štíhlém a vysportovaném těle bezesporu

slintá bezpočet tvých bývalých spolužáků. Přísná, ostrá tvář učitelky zeměpisu a drobné vysportované tělo tělocvikářky. Je ti sotva po ramena, ale i tak z ní jde respekt. Když se rozkřikne nebo když se na někoho jenom zle podívá, každý si dá pozor. Vlnité vlasy máš po ní, ačkoliv ona je má kaštanově hnědé, a oči ti překvapivě dobarvila svou modrou. Oběma vám to dodává magické charisma a ty to dobře víš. Vlasy má jako vždy pevně svázané do drdolu a na sobě bílé lněné plážové šaty.

„Doufám, že to auto nenabouráš, slyšíš mě?“ Dojde k tobě a podá ti klíčky. „Rozumíš?“ Přejede tě přísným pohledem.

„Rozumím, Sofie,“ proneseš ironicky.

„Neříkej mi tak, víš, že to nesnáším.“

„Samozřejmě, matko.“

„Ty.“ Napřáhne se k tobě, jako by ti chtěla dát pohlavek, ale moc dobře víš, že jenom vtipkuje. „Raději si pospěš, ať už je všechno hezky v autě.“ Mávne k hromadě kufrů a už pádí ven z domu.

„Rozkaz, matko,“ proneseš tiše, vezmeš všechny tři najednou a už je taháš přes rozlehlou předsíň vašeho jednopatrového domu ven přede dveře.

„Běda ti, jestli ho jenom škrábneš!“ nepřestává tě peskovat, i když už mizí uvnitř tmavě modrého SUV.

Naložíš kufry a vydáš se nedočkavě na místo řidiče.

Tvoje vysněná odměna.

Řidičák máš sotva měsíc, na vlastní auto samozřejmě ještě nemáš, ale už teď jsi si jistý, že tenhle bourák je vlastně tak nějak neoficiálně tvůj. A koho jiného?

„Zdravím,“ proneseš k matčině kamarádce na zadním sedadle.

Nikdy nevíš, jestli jí máš tykat nebo vykat. Stejně stará a pořád stejně přitažlivá jako tvoje máma, na nose má ohromné sluneční brýle a očividně kouká do telefonu. Ani si tě nevšimne a jenom něco zamumlá. Krátké blond vlasy načesané hezky na pěšinku a zastrčené za uši nejsou dost dlouhé ani na to, aby si je sepnula. Má na sobě, jako ostatně vždy, drahou teplákovou soupravu v barvě levandule a ještě dražší bílé tenisky. I když to tak nejspíš na první pohled nevypadá, ona i její muž jsou skutečně nechutně bohatí. Víš to. Jednou jsi u nich byl a spíš než dům to připomínalo luxusní zámek. A přitom si nevzpomínáš, že by si ji někdy viděl v něčem jiném než v teplákové soupravě, ve vytahaném tričku, v legínách nebo ve sportovních teniskách.

Na druhou stranu, nikdy si jí moc pozornosti nevěnoval.

„Můžeme vyrazit?“ vyzvídáš.

„Můžeme,“ přikývne matka.

„O, promiň, ahoj, ano.“ Usměje se její kamarádka za tebou, ale oči od telefonu neodtrhne, a tak nastartuješ tichou bestii a vyrazíš.

Jedete celé dlouhé odpoledne.

Venku neskutečně pálí slunce a ty už se teď nemůžeš dočkat, až konečně dorazíte do klimatizovaného hotelu a do bazénu. Dvě zastávky na benzinových stanicích, něco malého na zub a jedeme dál.

Matka celou cestu klábosí se svou přítelkyní, Evou, a tebe do svých rozmluv příliš nezapojují.

Jako by si tam ani nebyl.

Jejich němý kamarád.

Jejich osobní řidič.

Jejich lokaj.

A tobě to vůbec nevadí.

Mluví o starých známých, mluví o práci, o tom, jak to má matka ve škole těžké, o nějakých studentech a o tom, jak se neumí chovat. Něco na to téma víš, ale nezapojuješ se. Eva zase mluví o práci jejího muže, prý ho to strašně zmáhá, ale prý je šťastný a konečně se jim opravdu daří. Uvědomíš si, že vlastně ani moc dobře nevíš, co dělá. Ona ano, ale on, to si docela zapomněl. Stejně by tě zajímalo, co takoví lidé, žijící v luxusu, vidí pod pojmem „konečně dařit“.

A předtím to bylo co?

Bída s nouzí?

Večerní slunce se už pomalu schovává za horizontem a vy konečně dorazíte až k hotelu na samotném okraji vysokého skalnatého útesu nad mořem.

Překrásný výhled!

Magický!

Ani si neumíš představit, kolik vás ten pobyt bude stát. Naštěstí ani nemusíš.

Hehe.

V hotelu už se nemusíš starat ani o kufry, ani o parkování, všechno za tebe zařídí personál. Na takové způsoby nejsi zvyklý a upřímně ti to ani není kdoví jak příjemné.

A tak jdete společně do svých pokojů, ubytovat se a vybalit.

Luxusní apartmány ti vyrazí dech.

Na tenhle pobyt asi jenom tak nezapomeneš, pomyslíš si, když vyjdeš na malý balkón a rozhlédneš se po rozlehlém resortu pod vámi.

Bazény, vířivky, bar, restaurace, hřiště a nekonečná písčná pláž. Rozhlížíš se po hostech a přemýšlíš, jestli je mezi nimi nějaká celebrita, třeba zpěvák nebo herečka. To by bylo super.

Neujde ti, kolik mladých a krásných lidí dole vidíš. Hlavně opačného pohlaví.

No co?

Sejdeš dolů do restaurace, kde ses měl s oběma sejít a povečeřet. Podávají humra a plody moře. Ani pořádně nevíš, jak se to jí, a obě se ti za to patřičně smějí. Nenecháš se rozhodit, Eva se omluví, že si chce ještě před spaním zaběhat, a tak se jenom s matkou vydáte k baru. Oslavit příjezd a zakončit náročný den.

Lahodný ovocný salát, čokoládový dezert a jedna... ne, dvě piña colady tě příjemně připraví na spánek ve tvé ohromné velké posteli.

Nechce se ti vybalovat a nechce se ti nic chystat, a tak to prostě necháš na zítra. Od toho jsou dovolené přece. Od nechávání věcí na zítra.

Zhasneš světlo, všechno ze sebe shodíš a položíš se na voňavou matraci.

Máš pocit, že si přijel do ráje.

Venku je horko, a tak si necháš otevřené okno a uložíš se jenom v boxerkách. Koukáš do telefonu, do chatovacího okna s Nicoletou a přemýšlíš, jestli jí máš napsat anebo jestli máš raději počkat, až se ozve ona.

Ještě teď si vzpomínáš na chuť jejích šťáviček.

Přemýšlíš, že možná, když se do něj budeš dostatečně dlouho koukat, tak uvidíš, jak ti píše a jak ti přeje dobrou noc. Uvidíš ty tři tečky nebo co se to dneska vlastně zobrazuje.

Čekáš.

Čekáš.

A představuješ si.

Nic víc se totiž neděje.

Nic.

Nepíše.

Mohl si jí popřát dobrou noc. Kdyby ses rozhodl dříve. Teď už je ale pozdě. Teď už by si byl teprve za ubožáka. A tak usneš s telefonem v ruce a myslíš na její krásné tělo, na její hebká ústa, vřelou kundičku a na to, jak ji pícháš.

Ve snu.

Ráno se probudíš celý otupělý a za dveřmi už na tebe obě čekají. Nasnídané, oblečené a připravené na výlet do nedalekého města. Chtějí si prohlédnout památky a navštívit nějakou příjemnou restauraci. Nemáš nic proti, rád je svezeš a rád se přidáš.

I když by ses nejraději jenom položil na lehátko a celý den nic nedělal. Na druhou stranu ti připadá, že takhle to bude lepší. Lepší než sedět a koukat do telefonu a čekat a přemýšlet, jestli máš něco udělat nebo ne. Nechceš si připadat trapně. Nechceš být ubohý. A tohle cestování, tohle zajetí myslí ti v tom pomůže.

Venku už to zase žhne a vy popojíždíte mezi ulicemi a vystupujete a popojíždíte a znovu vystupujete. Košili máš promočenou od potu a vidíš, že ani tvé spolujezdkyně se tomu příšernému vedru neubrání. Celý den si tě nevšímají a baví se jen mezi sebou a ty se za nimi táhneš jako nějaký bezvýznamný ocásek, jako zápach za jejich zpocenými zády.

Nevadí ti to.

Užíváš si onu podivnou samotu – obklopen lidmi. Doprovázíš je jako tichý společník, vcházíte do davů turistů, brouzdáte malými obchůdky a ty přemýšlíš, jestli tvoje matka tajně někoho má, protože od doby, kdy tvůj otec zemřel, už uběhla spousta času a ty si ji jaktěživ s nikým neviděl. Přemýšlíš, jestli by sis s tvým otcem rozuměl. Přemýšlíš, jestli obě chodívaly na společné rande, když byly mladší. Přemýšlíš nad tím, jak by asi Eva vypadala v nějakých drahých elegantních šatech. Nejspíš dobře. Nejspíš jako královna. Obě by vypadaly jako královny.

Z úmorného horka se ti pomalu točí hlava, taháš se s nimi celý boží den, voziš je mezi městy a matka ti slibuje, že už ti brzy dají pokoj.

Chtěl by sis dát nějaký drink, sundat ze sebe upoceně a smradlavé oblečení a možná si i trochu zaplavat.

Konečně se blíží večer a vy se vydáte zpátky do hotelu.

Matka si objedná masáž a Eva si jde odpočinout na pokoj.

Konečně máš chvilku pro sebe. Konečně se můžeš vydat do útrob místního luxusu a pořádně si z něj usrknout.

Převlečeš se do plavek a vydáš se do baru uprostřed bazénu. Objednáš si rovnou dva drinky, mají nějaké exotické názvy a nemáš tušení, co v nich bude, nejspíš vodka, ale necháš se překvapit.

Opřený o bar se rozhlížíš po lidech kolem – mladí, staří, krásní i oškliví. V bikinách, ve lněných róbách. Studuješ je a hodnotíš.

Všimneš si páru mladých volejbalistek, jak poskakují po pláži, a nemůžeš se jich nabažit. Přidají se k nim dvě další a rozehrají čtyřhru. Jejich pevné hopsající zadečky a opálená těla jsou absolutní pastvou pro oči. Kdyby si dokázal žít z pohledu, vybral by sis tenhle.

Z tvé příjemné chvilky klidu a rozpustilé podívané tě vyruší dva obtlouští podnikatelé, co se pořád hlasitě smějí. Sedí hned vedle tebe a tobě to najednou začne příšerně vadit. A tak se konečně vydáš ven z bazénu. Blíž k pláži. Hezky nenápadně.

Posadíš se na lehátko a spokojeně vydechneš.

Je ti fajn.

Jeden drink

Druhý drink.

Rozhodneš se trochu hýbat, aby ti to tak neleželo v žaludku a v hlavě a přeplaveš pár bazénů. Namažeš se krémem proti slunci, sice je nízko nad horizontem, ale i tak by tě mohlo ještě nepříjemně spálit. Do bolavé rudé, protože ty se stejně nikdy neopálíš. Jsi bledý jako stěna a to se nezmění, ani kdyby si seděl celý den na otevřeném slunci.

Nahlédneš přes sluneční brýle, když si všimneš, že se k tobě blíží Eva. Má na sobě hluboko řezané jednodílné bílé plavky s výstřihem na břichu a bílé žabky. Docela tě zaskočí, jaké klenoty se jí z těch plavek snaží vyprostit a jakou krásu celou dobu schovává pod těmi teplákovými soupravami. Ačkoliv ses domýšlel, že bude vypadat dobře, ačkoliv už si ji viděl mnohokrát, její bujaré poprsí, široké boky a pevné břicho tě docela odzbrojí.

„Kde máš matku?“ Postaví se nad tebe, až tě celého zakryje její stín.

„Někde se masíruje nebo co. Brzy dorazí.“

„Dobře.“ Přikývne a vydá se na lehátko naproti tobě.

Nenápadně si prohlížíš její pevný zadek, do kterého se zahryzává lem plavek, a na moment jim začneš závidět. Má ho jako dokonalou chutnou hruštičku, posadí se a ty tentokrát obdivuješ její bodrá řadra, vykukující ven z napnutého vršku, div že jí neurvou ramínka. Možná je to těmi drinky, možná vedrem, ale ty cítíš, jak se ti pomalu ale jistě dostává její pohled pod kůži.

Položí se naproti, namaže se krémem a zakloní hlavu. Jednu nohu má nataženou, druhou přikrčenou. Vidiš, že má nasazené své temné brýle a nejspíš má i zavřené oči, chtěl bys přestat zírat, jenomže to nejde, nedokážeš z ní spustit oči, nemůžeš se odvrátit. Je až příliš překrásná, příliš dokonalá.

Její hladká opálená pokožka se třpytí na slunci a leskne. Břicho má obdivuhodně pevné a vypracované. Jde na ní poznat, že často běhá a že o sebe dbá. Prohlížíš si její hebká bílá chodidla, dlouhé a štíhlé ruce a jemné prstíky, když si uvědomíš, že ti z ní až bolestivě stojí.

Nedokážeš z ní spustit oči, nedokážeš se na nic jiného soustředit.

Jenom na to, jak si co nejlépe zakrýt svůj bouřící klín.

Fantazíruješ, užíváš si představu, že jste tam spolu sami. Poblíž není nikdo jiný a celá pláž a celý hotel máte jenom pro sebe. Ona spí, nevidí tě. A ty sis můžeš nenápadně strčit ruku do plavek, chytit si ptáka a představovat si, že ho drží ona.

To by sis přál.

Ze všeho nejvíc.

Pořádně si ho vyhonit.

Třeba by si toho ani nevšimla.

Víš, že by ti stačilo jenom pár vteřin.

Tak moc ses nad ní vzrušil.

Postavil by ses nad ní, potichu, vytáhl ho ven a rychle a tvrdě si ho vyhonil.

Po pár vteřinách by bylo po všem, vystříkal by ses jí na to její krásné hladké břicho...

Proboha...

Nemůžeš na to přestat myslet. Nejspíš si trochu přebíral. Nějak moc alkoholu ti vešlo do krve a do mozku. Teď teda i proudí někde jinde.

Odvrátíš pohled a zahledíš se do moře.

Širokého a hlubokého moře. Korýši, hvězdice a ryby. Musíš myslet na kraby a na korýše a na ryby. Jo to by šlo. Hlavně už se nesmíš znovu otočit.

Už nikdy!

„Tady jste.“

Zpoza zad tě vyděsí veselá máma a s tebou to doslova škubne.

„To vám bylo tak super! No vážně! Už dlouho jsem se necítila tak příjemně.“ Položí se na lehátko vedle tebe.

Eva se ani nehne a ty využiješ rozptýlení k tomu, aby si rychle vstal. V plavkách už se to naštěstí trochu uklidnilo a ty se nemusíš ani tak moc krčit, aby si nikdo ničeho nevšiml.

„Já už jsem úplně spálený. Ještě chvilku a mohli by mě podávat na večeři.“ Nešikovně žertuješ.
„Půjdu raději na pokoj.“

„No počkej, a co večeře?“ diví se matka.

„Něco si objednám k sobě. Nemusíte na mě čekat.“ Mávneš rukou a vydáš se zpátky do hotelu.

Konečně z tebe opadlo vzrušení a konečně už zase normálně dýcháš. Sám se musíš nad sebou smát.

Vražíš do pokoje a první, co uděláš, tak vytáhneš telefon.

Žádné nové zprávy.

Hmm.

Už se ti nechce čekat. No tak co? Tak budeš za blbce.

„Ahoj, jak se máš, co děláš?“ píšeš Nicoletě.

Nic.

Dlouho nic.

„Ahoj,“ odepíše. „Jsem zrovna u kamarádky.“

„Já jsem s mámou. Na dovolené, znáš tu pláž na jihu...“ zarazíš se. Znovu a znovu si čteš dvě zprávy, které ti poslala. Nemáš z nich moc dobrý dojem, nevypadá, že by si chtěla povídat.

A tak svou zprávu zase smažeš.

Idiota ze sebe vážně dělat nehodláš.

Ležíš si jen tak na posteli a přemýšlíš.

Tak různě. Nad školou. Nad otcem. Nad matkou. Nad Evou. Ne! Přemýšlíš, jestli se raději soustředit na univerzitu, anebo si najít práci. Máma by tě určitě ráda viděla s titulem. Ale ty by ses na druhou stranu velice rád osamostatnil. Co by na to asi tak řekl otec? Kudy by tě vedl? A proč se ti ta hezká sexy holka nechce ozvat? Co zase děláš špatně? Pořád děláš něco špatně. Přece nejsi ošklivý ani hloupý.

Jsi z toho unavený. Samá dilemata. Samé otázky.

A do toho všeho si očividně opilý.

Necháš toho. Necháš myšlení a necháš pochybování. Venku už se setmělo a ty se rozhodneš vyjít dolů, porozhlédnout se, třeba po těch hezkých volejbalistkách! A co by ne? Každá z nich stála za hřích. Zajímalo by tě, jestli by si na nějakou z nich měl. Jestli by si mohl nějakou z nich zaujmout. Vypadaly silně a že mají výdrž. Ta myšlenka tě strašně vzruší. Chceš nechat všechny za sebou, chceš vyjít ven a soustředit se jenom na to, že bys třeba... možná... náhodou mohl potkat jednu nebo dvě z nich. Třeba se zakecat, třeba jít na pokoj... ach jo...

Vyčistit si hlavu.

Nebo si aspoň vyčistit hlavu.

Co vyjde, to vyjde.

Na chodbách sice nikoho nepotkáš, ale v baru u bazénu je rušno. Nechce se ti mezi tolik lidí, všichni jsou nejspíš opilí a nejspíš je někde mezi nimi i tvoje matka s Evou a upřímně na ně po celém dlouhém dni nemáš ani trochu náladu.

A tak vyrazíš do jednoho vzdáleného jacuzzi na terase nad útesem.

Vystoupáš po schodech na terasu, hodíš si ručník na lavičku, sundáš si boty a už se chystáš do jednoho vejít, když si všimneš, že uvnitř vířivky už někdo je.

Eva.

Chceš se otočit a vrátit se.

„Klidně se přidej,“ zastaví tě, „mně to nevadí.“ Usměje se.

Nenapadá tě žádný rozumný důvod, na který by ses mohl vymluvit, a tak přikývneš. Opatrně sestoupíš po schůdkách, ponoříš se a posadíš se naproti.

„Dole to žije, co?“ pronese bez zájmu.

„Jo, jo.“

„Je dobře, že si taky trochu užije. Zasloužila by si odpočinout a pobavit se.“

„Máma?“

„Ahm.“

„Asi jo.“

Tělo má naštěstí ponořené pod hladinou, a tak se cítíš oproti opalování bezpečněji.

„Potřebovala by chlapa,“ pronese rázně.

„Asi jo.“ Moc se ti téma mámina milostného života nechce roztahovat.

Dovtípí se.

„A co ty? Máš nějakou holku?“

„Já? Ne, asi ne, nevím.“

Rozesměje se.

„Nevíš?“

„No, jo.“ Zastydíš se.

Ačkoliv má všechny přednosti za stěnou z bublinek, přesto, když se zadíváš do jejích překrásných modrých očí, docela tě uhrane. Její plné rty, její symetrická tvář, dvě temná znaménka a zvednutý malý nosík.

„Takové věci by měl člověk vědět nebo ne?“

„Nemám,“ proneseš tentokrát o poznání odhodlaněji.

„Někdy je to prostě složitější, vid’?“ odvěti chápavě a vzhledne k noční obloze.

Nikdy předtím sis ji tak neprohlížel, ale teď a tady, v tom modrém světle vycházejícím z vířivky a s jejími mokřými zlatými vlasy, můžeš bezpečně prohlásit... že ses do ní bezhlavě zamiloval.

Docela tě očarovala a tvůj pyj už zase stojí vysoko a pevně jako washingtonský památník. Trochu z toho, jak vypadá, trochu z toho, o čem se bavíte, ale hlavně z občasných letmých doteků vašich nohou, když je jenom tak necháš plynout v proudech vody.

Usmívá se a vrátí se pohledem zpátky k tobě.

„Nevadí, určitě si nějakou brzy najdeš.“

„Jo, určitě!“ Sám se stydíš, jak neohrabaně odpovídáš, a nejraději by ses zvedl a utekl zpátky do pokoje.

„Je ti něco?“ vytuší.

„Prosím?“ Pobaveně vrtíš hlavou.

„Jsi z něčeho nervózní?“ Čte v tobě jako v knize.

Znovu pod vodou ucítíš letmý dotek nohama a úzkostlivě je stáhneš zpátky k sobě.

„Ještě nikdy jsem nebyl ve vířivce s tak krásnou ženou.“ Snažíš se, aby to vypadalo jako žert, a ona se skutečně náramně rozesměje.

„Ty jeden lichotníku.“

Její smích tě z podivného důvodu popudí a ty se rozhodneš, že ji musíš o své pravdě přesvědčit.

„Nevymýšlím si. Vlastně mi nikdy nedošlo, jak moc jsi krásná,“ proneseš zcela vážně a uvědomíš si, že jí tykáš. Že ses konečně rozhodl.

„To zní hezky, ale moc se mi tomu nechce věřit.“ Usměje se.

„Já nelžu,“ prohlásíš srdnatě, když na lýtku zaznamenáš její přibližující se nohu.

Míří výš, přejíždí kolem kolena, po stehnu, nahoru jako nenápadný úhoř, až tě její šlapka pohladí přes plavky na koulích a její prsty skončí přímo na tvém napjatém klacku.

Málem se ti z toho zastaví srdce.

Nenápadné letmé doteky se náhle proměnily v intenzivní a přímou konfrontaci. Nedokážeš se ani pohnout. Všechna zbylá krev v hlavě a v celém těle se ti přelije rovnou do ptáka mezi jejími prsty. Přitiskne ti ho k podbřišku, lačně ho pohladí a zase stáhne nohu zpátky k sobě.

„Promiň. Ale vypadá to, že snad mluvíš pravdu,“ usměje se šibalsky.

Zatemní se ti před očima a skoro omdlíš, když se ti zase začne hrnout kyslík zpátky do mozku.

„Měl si už hodně dívek?“ zeptá se tě.

„Pár,“ odpovíš popravdě.

Připlave blíž a posadí se vedle tebe.

Je až nebezpečně blízko a ty cítíš její silný, sladký parfém.

Úplně tě odzbrojuje.

„Jsi pohledný a chytrý, určitě musíš mít na každém prstu jednu.“ Opře se o bok a zahledí se na tebe.

„Tak to není úplně pravda.“

„Ale jdi ty.“ Bublínky ženou vaše stehna k sobě a ty nemůžeš a ani nechceš se těm dotykům vyhnout.

„Všechny mladší, nebo už si byl i s nějakou starší?“ vyzvídá.

„Jenom mladší,“ vysoukáš ze sebe, když ucítíš, jak tě pod vodou rukou pohladí po břiše.

„Umíš udržet tajemství?“ zašeptá ti do ucha a její ruka ti zajede do plavek.

Přikývneš.

Chytí tvůj dynamit na pokraji exploze a nakloní se k tobě ještě blíž.

„To je moc milé. To je pro mě?“ Pevně ho stiskne a tichounce vzdychne.

Přikývneš.

„Rád si mě prohlížíš, když se opaluju?“ Pořád šeptá a ty se sotva držíš.

Přikývneš.

„Na co u toho myslíš?“ Popotáhne ti kůžičku nahoru a zase dolů.

„Copak si u toho představuješ?“ Nevěříš tomu, ale vážně ti ho honí. A moc, moc příjemně!

Rozhlížíš se okolo, ale nikdo vás nevidí.

„Představuješ si mě nahou?“

Přikyvuješ.

„Představuješ si mou kundičku?“

Ano, ano! Představuješ si ji tak hebkou, jak jsou její prsty na tvém divokém kladivu tam dole.

„Představuješ si ho ve mně?“

Znovu přikyvuješ.

„Představuješ si, jak se do mě uděláš?“

Nemůžeš dýchat.

„Jak moc by si to chtěl?“

Nevíš, jak dlouho to ještě vydržíš. Je tak blízko a tak překrásně voní.

„Strašně moc,“ pronešeš.

„Snaž se trochu víc. Nebo chceš, abych přestala?“

Zastaví se u kořene tvého rozkvetlého stromu a ty prosíš poslední zbytky kyslíku ve tvém mozku, aby ti pomohly najít způsob, jak ji přesvědčit, aby nepřestávala.

„Chtěl bych v tobě být víc než dýchat.“

Pokračuje, polechtá tě na žaludu a ty ze sebe okamžitě vystříkáš celé svoje mládí.

„Hmm,“ proneše potěšeně a utře si ruku do tvých plavek. „Trošku jsme tu nasvinčili.“ Přehoupne se přes tebe a ty nedokážeš spustit oči z jejích mokrých prsou v napnutých jednodílných bílých plavkách, které se vynoří nad hladinou.

Z její dokonalé šíje a éterických očí. Z hebké pokožky, z voňavých vlasů. Sedí na tobě jako nějaká královna a vidí až do tebe, vlastní tě. Jsi její majetek a nemáš žádnou vůli. Usadí se na tobě tak těsně a tak zkušeně, div do ní i přes plavky nepronikneš svým vystříkaným pyjem.

„Bylo by příjemné mít ho uvnitř. Souhlasíš?“ Trošku se nadzvedne a zase klesne.

„Šukat mě...“ Vzdechá u toho.

„Ano!“ vyhrkneš a ona z ničeho nic vstane.

„To by se ale moc neslušelo, vid’.“ Usměje se a provokativně si upraví plavky tak, aby si zahlédl její hebce oholenou kundičku, do které by ses nejraději zakousl, kterou bys ošukal ze všech stran a vzal si ji za ženu.

Vystoupí ven z vířivky a nechá tě tam s tvým rozpuštěným spermatem.

Obalí se do osušky a bez rozloučení, bez dalšího slova prostě odejde.

Nevěříš tomu, co se právě stalo.

Nedokážeš si představit, že nesníš, že to nebyl jenom sen.

Mámina přítelkyně, Eva, vdaná žena. Ta, která si tě nikdy nevšímal, která vypadala, že ani neví, jak se jmenuješ, tě během pár vteřin prokoukla a omotala si tě kolem prstu.

Dobře věděla, jak sis ji prohlížel. Co sis představoval.

A potom si tě tady udělala letmým dotykem, hlasem, vůní – jako malého školáka. Vytřela se ti do plavek a do hlavy ti zasela myšlenku, na kterou budeš od téhle chvíle myslet každíčkou vteřinu a každíčký moment bdění.

Vyskočíš z vířivky a vydáš se kvapně do svého pokoje. Kryješ si rozkrok a snažíš se vyhnout každému, koho potkáš.

Vběhneš do pokoje, špinavé plavky hodíš do umyvadla, stojíš tam v koupelně jak tě bůh stvořil a snažíš se z nich smýt poslední zbytky tvého semene. Pověsíš je na topení, všechno zhasneš a praštíš sebou nahý do postele.

Hlasitě vydechneš, tiše se při vzpomínce na vířivku zasměješ a chytíš se za hlavu.

Pořád tomu nemůžeš uvěřit. Zvenčí proudí osvěžující noční vzduch a jak tak ležíš na posteli a přemítáš si celou situaci znova, dostáváš chuť si ho ještě jednou vyhonit. I když ti nestojí, chytíš ho do ruky, zavřeš oči a představíš si před sebou Evu.

Každíčký kousíček těla, které si měl to štěstí zahlédnout.

Vybavuješ si její vůni.

Vybavuješ si její chodidlo na svém ptáku, její dotek, její dráždění čepičky tvého majáku a netrvá to dlouho, než se znovu uděláš.

Vydáš se pod sprchu, rychle se opláchneš a osušíš a po cestě zpátky do postele zaslechneš venku na chodbě nějaký hluk, nejspíš se opilí hosté vrací do svých ubikací. Vyhlédneš přes kukátko. Nikoho tam nevidíš, i když by sis strašně moc přál, aby tam stála ona. Aby ti zaklepala na dveře a aby vešla.

Jenomže koukáš jenom na prázdnou chodbu... a nic víc.